

Arrest

nr. 137 601 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 3 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw :

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekster, gelet op haar illegale verblijfssituatie, niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de schorsing van de thans bestreden beslissing.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect genereren.

De thans bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de Staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

De Raad oordeelde in dat verband dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

In casu, verblijft verzoekster in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig visum.

Zij betwist dit niet in haar verzoekschrift.

De rechtspraak van de Raad van State is constant en voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 156.746 van 22 maart 2006 in de zaak A.171.101 XIV – 25.011, waarin als volgt werd geoordeeld:

“Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procedure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 7 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft; dat bijgevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is.” (R.v.St., 22 maart 2006, nr. 156.746)

Een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing kan verzoekster dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten voor zoveel er risico bestaat op schending van een hogere rechtsnorm.

Bovendien blijkt uit de bespreking van de middelen dat er geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk wordt gemaakt.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is huidige vordering onontvankelijk.”

2.2. De verzoekende partij werpt in haar enig middel onder meer een schending op van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Alleen hieruit volgt dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft omdat zij een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie moet derhalve worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Schending artikel 8 EVRM

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen

Schending zorgvuldigheidsbeginsel

II.1.1. Zoals reeds in de feiten uiteengezet heeft verzoekende partij alhier een man en twee minderjarige kinderen in België.

In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

II.1.2. Meer nog. De wet stipuleert zelfs dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België. Zij heeft immers een man en twee minderjarige kinderen in België.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld ook niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. art. 9bis Vreemdelingenwet, beschikte.

II.1.3. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 8 VERM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.2. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met en niet te hebben gemotiveerd over het gezins- en familieleven hier in België. Echter, zij gaat eraan voorbij dat de thans bestreden beslissing werd genomen en betekend op dezelfde datum waarop de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag die de verzoekende partij had ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en waarin zij had gewezen op dat gezins- en familieleven. De verzoekende partij werd in kennis gesteld van deze beslissing en is op de hoogte van de inhoud ervan, hetgeen blijkt uit het beroep dat zij ertegen heeft ingediend bij de Raad en dat is gekend onder het nummer 158 790. In de beslissing houdende afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 9bis werd door de verwerende partij ingegaan op deze elementen en werd in essentie geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering, met het oog op het indienen van de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland enkel een tijdelijke scheiding inhoudt, waarmee het recht op eerbiediging van het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM niet worden geschonden. De verzoekende partij maakt derhalve geenszins aannemelijk dat geen rekening zou zijn gehouden met haar gezins- en familieleven en met *“alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. Art. 9bis Vreemdelingenwet, beschikte”*. Evenmin maakt zij aannemelijk dat, in de hiervoor geschetste context en mede gelet op het gegeven dat de verzoekende partij zelf geen andere elementen aanbrengt dan deze die zij had aangehaald in de hiervoor vermelde aanvraag, hierover nog bijkomend zou moeten worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep bij de Raad gekend onder het nr. 158 790, werd overigens verworpen bij arrest nr. 137 600 van 29 januari 2015.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet zijn aangetoond.

Gelet op het feit dat ook de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM gesteund zijn op het verkeerde uitgangspunt dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij, kunnen ook deze schendingen niet worden hard gemaakt.

3.3. Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS